

Ny tid

Humoristisk men allvarsam skildring av klimatångest

av Hilda Purhonen 21.09.2021

Klimatförändringen är i full gång. Jordklotet värms upp, polarisarna smälter, extrema väderfenomen förekommer med jämna mellanrum och biodiversiteten minskar med rekordfart. I väntan på en storm finner sig två ungdomar i en hetsig diskussion: Hur illa är läget? Vad kan vi göra? Och hur ser framtiden ut?

Stormen är teater Taimines nya pjäs, skriven av **Malin Kivelä** och regisserad av **CG Wentzel**. Den handlar om klimatkrisen och klimatångest, aktuella teman, framför allt för oss ungdomar, som föreställningen är riktad till. *Stormen* gör turné i skolor

runt om i Svenskfinland och hade premiär på Tölö gymnasium, där den också fungerade som diskussionsunderlag i en workshop som KrisJouren drog för förstaklassisterna på skolan.

Föreställningen bjuder in publiken till flera olika platser. Grönland, skogarna i Montana, den postapokalyptiska framtidskolonin Alg & Coconut Resort. Men i mitten av allt finns Lill och Olli, två vänner som inte riktigt kommer överens. Olli (**Mikael Strömberg**) har klimatångest upphöjd till max. Han är helt uppriven, för världen håller på att gå under, och ändå tycks ingen så mycket som lyfta ett finger för att åtgärda saken. Lill (**Outi Paasivirta**) försöker i sin tur helt undvika att tänka på den obehagliga klimatkrisen och anser att hon, som ser sig som en del av naturen, borde få äta sin korv ifred. Med andra ord representerar huvudkaraktärerna två helt konträra sätt att förhålla sig till klimatfrågan av vilka jag stött på båda även ute i riktiga livet.

Alltsammans börjar med en diskussion om isbjörnen. Djuret, som blivit en symbol för den globala uppvärmningens förödande konsekvenser. Huvudkaraktärernas harmlösa debatt om skildringen av isbjörnarna i medierna gör ändå snabbt ett hopp, hela vägen till den grönländska byn Ittoqqortoormiit, där en flicka möter ett fruktansvärt öde. Plötsliga scenbyten av detta slag utgör ett mönster pjäsen igenom.

Själva scenupplägget är väldigt avskalat, vilket gör det möjligt för skådespelarduon att smidigt byta mellan karaktärer och miljöer. Det var häftigt att se hur mycket som går att skapa bara med ljudeffekter och minimal rekvisita, samt skickligt skådespeleri. Paasivirtas och Strömbergs energiska uppträdande bär och binder ihop hela föreställningen. Den är fartfylld från början till slut och jag tror inte ens de mest morgontrötta gymnasisterna hann tappa koncentrationen. Det höga tempot höll publiken på tårna, men var också lite att ta i – stundvis nästan kaos. Fast kanske just rätt sorts kaos, i och med att hela klimatkrisen, känslorna den väcker hos en, inte direkt är vindstilla. Jag kände nästan lite ångest, medan jag satt och tittade, och fick efteråt höra att jag inte var ensam om det. Men så tänker jag att det just är det här som pjäsen handlar om.

Det var ändå skönt att föreställningen inte försökte vara blott en infopackad presentation om klimatförändringen, utan snarare en skildring av vårt sätt att förhålla oss till den. Rädslan, oron, paniken, tvivlen, men också hoppet. Under pjäsens gång kommer Lill och Olli att jobba sig fram till någon form av samförstånd, utan att ge oss en enkel lösning. För en sådan finns inte. Framtiden är de facto ett

enda stort frågetecken. Pjäsen diskuterar klimatfrågan med humor, men utan lättsamhet. Hur komisk och på gränsen till absurd föreställningen emellanåt än kändes, lät den aldrig publiken glömma bort brådskan och allvaret, stormen som är på väg.

Teater Taimine: Stormen. Regi: CG Wenzel. Text: Malin Kivelä. I rollerna: Outi Paasivirta, Mikael Strömberg. Musik: Oskar Silén. Visuell helhet: Lars Idman. Dramapedagogiskt material: Ida-Lina Nyholm. Stormen hade premiär i Tölö gymnasium 14.9.